

Служба „Преса и
информация“

Общ съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 159/20
Люксембург, 16 декември 2020 г.

Решение по дело T-93/18
International Skating Union/Комисия

Общият съд потвърждава, че правилата на Международния съюз по кънки (ISU), които предвиждат строги санкции за спортистите, участващи в състезания по бързо пързаяне с кънки, непризнати от ISU, противоречат на правилата на ЕС в областта на конкуренцията

За разлика от това Комисията неправилно е оспорила арбитражните правила на ISU

International Skating Union (Международен съюз по кънки) (ISU) е единствената международна спортна федерация, призната от Международния олимпийски комитет (МОК), която осигурява регулирането и управлението на фигурното пързаяне и на бързото пързаяне с кънки. ISU упражнява и икономическа дейност, състояща се в организирането на различни състезания по бързо пързаяне с кънки в рамките на най-важните международни състезания, каквито са европейските и световни шампионати, както и зимните олимпийски игри.

През 2014 г. корейското дружество Icederby International Co. Ltd предвижда да организира в Дубай (Обединени арабски емирства) състезание по бързо пързаяне с кънки от нов формат. Тъй като ISU не е разрешил това мероприятие, дружеството организатор среща трудности, за да осигури участието на професионални спортисти в дисциплината бързо пързаяне с кънки, в резултат на което то се отказва от този проект. Всъщност според устава на ISU кънкобегачите, които членуват в националните федерации — членове на ISU, са подчинени на режим за предварително разрешение, включващ „правила за допустимост“. По силата на правилата, които са били в сила към този период от време, за участието на кънкобегач в неразрешено състезание се налага санкция доживотно изключване от всяко състезание, организирано от ISU.

Сезирана с жалба от двама нидерландски професионални кънкобегача, Европейската комисия приема с решение от 8 декември 2017 г.¹ (наричано по-нататък „обжалваното решение“), че правилата за допустимост на ISU са несъвместими с правилата за конкуренция на Съюза (член 101 ДФЕС), доколкото имат за цел да ограничат възможностите за професионалните кънкобегачи да участват свободно в международни състезания, организирани от трети лица, и следователно ограничават третите лица от услугите на спортистите, които са необходими за организирането на тези състезания. В резултат на това Комисията разпорежда на ISU да преустанови констатираното нарушение, за да не му бъдат наложени периодични парични санкции, без обаче да му налага глоба.

ISU оспорва обжалваното решение пред Общия съд на Европейския съюз. Общият съд, който за първи път трябва да се произнесе по решение на Комисията, с което се установява несъответствие на правна уредба, приета от спортна федерация, с конкурентното право на Съюза, потвърждава обосноваването на квалификацията за ограничаване на конкуренцията с оглед на целта, приета от Комисията по отношение на разглежданата правна уредба, но частично отменя обжалваното решение в частта му, която се отнася до принудителните мерки, наложени на ISU.

¹ Решение на Комисията C(2017) 8230 final от 8 декември 2017 г. относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело AT/40208 — Правила за допустимост на Международния съюз по кънки).

Съображения на Общия съд

На първо място, Общият съд приема, че Комисията правилно е заключила, че правилата за допустимост имат за цел да ограничат конкуренцията по смисъла на член 101 ДФЕС.

В това отношение Общият съд констатира най-напред, че положението, в което се намира ISU, може да доведе до конфликт на интереси. Всъщност, от една страна, ISU упражнява регулаторна функция, по силата на която разполага с правомощието да приема правила в дисциплините, които попадат в неговата компетентност, и така да разрешава състезанията, организирани от трети лица, докато, от друга страна, в рамките на търговската си дейност самият той организира най-важните състезания по бързо пързаляне с кънки, в които трябва да участват професионалните кънкобегащи, за да си осигурят доходи. В това отношение Общият съд приема, че задълженията, които се налагат на спортна федерация при упражняването на регулаторната ѝ функция съгласно член 101 ДФЕС, са постоянно установените в съдебната практика относно прилагането на член 102 ДФЕС и член 106 ДФЕС², така че при тези условия ISU е длъжен да следи при разглеждането на заявленията за разрешение организаторите — трети лица да не бъдат лишени неоснователно от достъп до пазара, така че конкуренцията на този пазар да бъде нарушена.

След това уточнение Общият съд разглежда преценката на Комисията относно съдържанието на правилата за допустимост. Най-напред той констатира, че последните не изясняват законните цели, които преследват, като предвиждат критерии за разрешаване, които освен това не са изчерпателни, едва от 2015 г. При тези условия не всички прилагани от този момент изисквания могат да се приемат за критерии за разрешаване, които са ясно определени, прозрачни, недискриминационни и подлежащи на контрол и които като такива биха могли да гарантират на организаторите на състезания ефективен достъп до съответния пазар. В резултат на това Общият съд приема, че ISU е запазил, включително след приемането на критериите за разрешаване от 2015 г., широката свобода на преценка, която му позволява да откаже да разреши състезанията, предложени от трети лица.

От друга страна, по отношение на санкционния режим Общият съд подчертава, че строгостта на предвидените санкции е особено релевантно обстоятелство при търсенето на евентуални пречки за доброто функциониране на конкуренцията на съответния пазар. Всъщност подобна строгост може да възпре спортистите от участие в състезания, които не са разрешени от ISU, включително когато нито един законен мотив не обосновава такъв отказ да се издаде разрешение. В случая Общият съд приема, че санкциите, предвидени в правилата за допустимост, дори след облекчаването на санкционния режим през 2016 г., са несъразмерни. Всъщност след тази дата не само че видовете нарушения продължават да бъдат зле определени, но и времетраенето на санкциите, които се налагат по-специално при участие в състезания, организирани от трети лица, които обаче не са разрешени, остава строго с оглед на средната продължителност на кариерата на един кънкобегащ.

Накрая, Общият съд разглежда преценката на Комисията по отношение на целите, преследвани от правилата за допустимост. В това отношение Общият съд припомня, че защитата на спорта като цяло представлява законна цел, призната в член 165 ДФЕС. В резултат на това Общият съд приема, че ISU е имал право да установи правила, целящи както да се избегнат рисковете от манипулиране на състезанията, които могат да възникнат от спортните залагания, така и да се гарантира спазването на общи стандарти при спортните състезания. В случая обаче това не променя факта, че приетите от ISU правила надхвърлят необходимото за постигането на подобни цели и следователно са несъразмерни на същите тези цели. Следователно Комисията правилно е приела, че ограниченията, произтичащи от системата за предварително разрешаване, не могат да бъдат обосновани от въпросните цели.

---

² Решения на Съда от 1 юли 2008 г., МОТОЕ, [C-49/07](#) (т. 51 и 52) и от 28 февруари 2013 г., *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, [C-1/12](#) (т. 88 и 92); вж. също [ПС № 21/13](#).

С оглед на всички тези съображения Комисията правилно е заключила, че правилата за допустимост разкриват достатъчна степен на увреждане, по-специално с оглед на съдържанието им, за да се приеме, че ограничават конкуренцията с оглед на целта.

На второ място, Общият съд се произнася по законосъобразността на принудителните мерки, наложени с обжалваното решение, за да се преустанови констатираното нарушение, и частично уважава исканията на жалбоподателя за отмяна в това отношение, доколкото Комисията е изисквала съществено изменение на арбитражните правила на ISU, за да не му бъдат наложени периодични парични санкции, в случай че запази системата за предварително разрешение.

В това отношение Общият съд посочва, че според Комисията арбитражните правила, които предоставят на Спортния арбитражен съд в Лозана (Швейцария) изключителна компетентност да разглежда спорове относно решенията за недопустимост и правят този арбитраж задължителен, засилват ограниченията на конкуренцията, породени от правилата за допустимост. Доколкото в това отношение Комисията се е основала на Насоките относно метода за определяне на глобите³, и по-специално на понятието за отегчаващо обстоятелство в тях, Общият съд подчертава, че единствено незаконосъобразни действия или обстоятелства, които правят нарушението по-вредно, могат да обосноват увеличаване на глобата, наложена за нарушение на конкурентното право на Съюза. В случая обаче Общият съд приема, че такива незаконосъобразни обстоятелства липсват. Следователно Комисията не е могла да приеме, че арбитражните правила на ISU представляват отегчаващо обстоятелство.

ЗАБЕЛЕЖКА: Актът на Общия съд може да се обжалва пред Съда само по правни въпроси в срок от два месеца и десет дни, считано от съобщаването му.

ЗАБЕЛЕЖКА: С жалбата за отмяна се иска отмяна на актове на институциите на Съюза, които противоречат на правото на Съюза. При определени условия държавите членки, европейските институции и частноправните субекти могат да сезират Съда или Общия съд с жалба за отмяна. Ако жалбата е основателна, актът се отменя. Съответната институция трябва да отстрани евентуалната празнота в правото, създадена с отмяната на акта.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Общия съд

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 5536

---

³ Насоки относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ С 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264).